

HIGHWAY TO HELL

ЖИВОТЪТ И СМЪРТТА НА ЛЕГЕНДАТА НА AC/DC

БОН СКОТ

HIGHWAY TO HELL

ЖИВОТЪТ И СМЪРТТА НА ЛЕГЕНДАТА НА AC/DC

БОН СКОТ

КЛИНТЪН УОЛКЪР

София • 2009

Highway to Hell: The Life and Death of AC/DC Legend Bon Scott

Copyright © Clinton Walker 1994, 2001, 2007

This edition published under license from Verse Chorus Press, www.versechorus.com

© Мария Маринова, превод от английски, София 2009 г.

© Редактор Светлана Драгнева

© Консултант Звездомир Керемидчиев – Звёзди

© Дизайн на корицата и художествено оформление Милен Велков – Миленко

© Снимка на корицата осигурена от Guliver Photos / Getty Images / Redferns

© Издателство Addix

ISBN: 978-954-92327-3-8

Посетете Addix на www.addix.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор.....	7
Въведение.....	13
1. Аделаида 1974 г.	24
2. Шотландия.....	31
3. Фремантъл.....	40
4. The Valentines.....	54
5. Мелбърн.....	67
6. Fraternity.....	89
7. Горе в хълмовете от твърде дълго.....	103
8. Братята Йънг.....	127
9. Улица „Лансдаун“	148
10. Сидни.....	175
11. Англия.....	198
12. „Малките копеленца успяха“	225
13. Америка.....	224
14. Магистрала към ада.....	286
15. Февруари 1980 г.....	288
16. Леко прекалил.....	295
Епилог.....	313
Благодарности.....	329
Авторски права върху снимките.....	332
Биографии.....	333
Дискография.....	340
За автора.....	347

Предговор към второто американско издание

Винаги съм казвал, че за мен беше лесно да напиша „Highway to hell“. В смисъл, като имаш толкова добри материали е трудно да прецакаш нещата. Спомням си, че когато започнах да работя върху книгата в началото на 90-те, имах чувството, че непрекъснато трябва да надничам през рамо, защото тази невероятна история си стоеше недокосната – не можех да повярвам, че никои друг не иска да я разкаже. Книгата събуди толкова спомени, че никога не спрях да печатам нови копия от нея и тъй като тя като че ли живее собствен живот, аз нямах желанието да се намесвам в него, докато минаваше през различните издания, въпреки че недостатъците ѝ са очебийни.

За това ново издание обаче, беше необходимо да презледам нещата по-добре от обикновено и направо да пренапиша последната глава и епилога. Защото например, независимо че в оригинала бях пресъздал последните няколко часа от живота на Бон в общи линии достоверно (от което госта се гордея), въпреки всичките теории на конспирацията през годините, през 2005 г. детайлите в последната глава бяха потвърдени и дообяснени, след като мистериозният Алисътър Киниър (който бил с Бон същата вечер) направи важно публично изказване. Освен това с нарастващата значимост на *Back in Black* – първият албум на AC/DC без Бон, който също така е и посветен на него – въпросите, които все още витаят около създаването му станаха по-настойчиви; в това издание разглеждам тези въпроси по-обстойно от предишните.

И най-накрая, докато препрочитам книгата, бях поразен за пореден път от невероятния главен герой и неговата удивителна история. Уверен съм, че новите читатели ще открият същото – силата ѝ е толкова голяма, че може да оцелее и при моите недостатъци като писател. Няма съмнение – Бон (все още) е жив!

К. У.

Сидни, 2007 г.

Предговор към първото американско издание

Рокендролът със сигурност е измислен в Америка – но британците набързо си го присвоиха. След това и австралийците си го присвоиха. В продължение на години нашата музика – подобно на много други неща в Австралия – не беше нищо повече от „еквивалент“ на нещо американско или британско.

В някои отношения, въпреки това, че сме откъснати от света, въпреки нищожното ни на брой население и колониалния ни комплекс за малоценност (нещо, което тук в Австралия наричаме „културен срам“), не е странно, че тази англоговоряща държава се превърна в третия най-голям производител на рок музика. Но след дългите години следване на американски и английски модели, слушателите в останалата част на света едва наскоро осъзнаха, че австралийските изпълнители всъщност са от Австралия.

Като човек, започнал да пише за музиката в края на седемдесетте, когато пънкът възкресяваше рокендрола, видях как хора от собственото ми поколение – The Saints, The Go-Betweeners, Ник Кейв, и техните наследници – играят главна роля в една световна революция. След като тази година създадох книга/филм/саундтрак със заглавието „*Buried Country: The Story of Aboriginal Country Music*“¹, оставам верен на желанието да разкажа историята на зараждащата се в Австралия самобитна музика.

В Бон Скот съзрях легендарен характер, който вече беше пленил въображението на хората и чиято кариера с The Spectors, The Valentines, Fraternity и след това с AC/DC на практика покрива цялата история на еволюцията на австралийския рок. След като в ранния им период непрекъснато виждах AC/DC по австралийската телевизия, аз стигнах до заключението – подобно на много други наблюдатели, – че те са някаква тийн поп буги група и ги отписах. И тогава те напуснаха

¹ „Погребаната страна: Историята на аборигенската кълтри музика“. – Бел. прев.

страната да търсят успех на по-голямата сцена. Междувременно края на седемдесетте се изниза пред очите ни – беше страшно вълнуващо време за всички нас. След това, през 1980 г., Бон ненадейно почина. Беше на 33 г.

Двадесет години по-късно, след като и самият аз бях преживял след много от пороците на рокендрола, мога да кажа колко млад е човек на 33 г. И въпреки това все още се възхищавам на това, колко много неща Бон Скот успя да свърши за толкова кратко време. Животът, кариерата и смъртта му бяха съпътствани от драма, комедия и трагедия, също както във всяко класическо повествование.

„Highway to hell“ беше написана с убеждението, че може да стигне до всички краища на света въпреки „културния срам“, така че се радвам, че сега ще бъде издадена в Съединените щати. Щастие ми е свързано не само с това, че вече получих аванс за книгата, но и с факта, че въпреки че е подобрена и допълнена с нова информация, тя си остава австралийска история, разказана от австралийска гледна точка. За това искам да изкажа специални благодарности на „Върс Коръс Прес“.

От отзивите за оригиналното издание на книгата през 1994 г. научих каква може да бъде силата на една единствена личност. Бон Скот оказа въздействие на толкова много хора през годините, че и моят опит да го обрисувам също въздейства на хората. Тези, на които разчитах като източници, също така ме похвалиха, че съм успял да уловя същността му, но се опасявам, че родителите на Бон не харесаха това, че съм извадил на показ и по-тъмната му страна; а машината на AC/DC продължава да си върви.

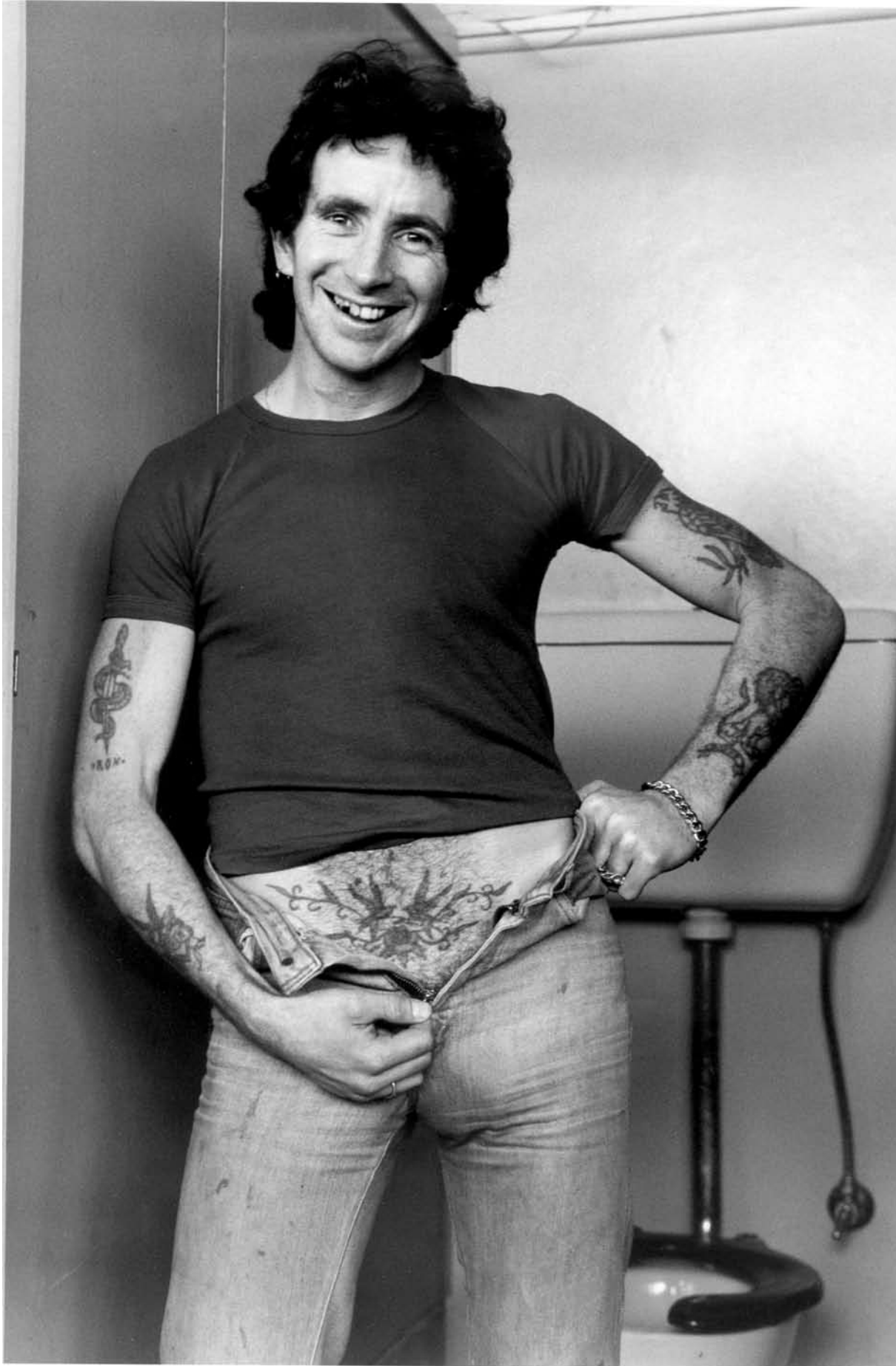
След неуспешния референдум през 1999 г., Австралия все още има неясно бъдеще като нация. Усилва се движението, което рано или късно ще успее да преобрази тази страна – някогашна каторжническа колония, която на хартия все още е подвластна на британската корона – в република. Белокожият, който пръв стъпил на тази почва и откраднал земята от аборигените, бил британски каторжник. Така че когато настъпи времето да си изберем нов национален химн, аз ще настоявам за „Jailbreak“ на AC/DC – защото всички ние в Австралия, цветнокожи и белокожи, трябва да разкъсаме оковите на близкото минало, което всички споделяме. Бон Скот също се опита да направи това по свой собствен начин.

Вярвам, че американските читатели и рокендрол фенове ще откликнат на характера на Бон по същия начин като австралийците:

човешките му черти са универсални. Освен това се надявам, че новите читатели ще открият нещата, които австралийският рокенрол споделя с американските и британските си братовчеди – и онези, които го правят уникален.

К. У.

Сидни, декември 2000 г.

ВЪВЕДЕНИЕ

КОГАТО Бон Скот почина в Лондон през февруари 1980 г., AC/DC бяха на ръба да направят пробива, който щеше да ги утвърди като една от най-известните рокендрол групи на всички времена.

AC/DC тогава са все още млади на световната сцена, което подчертава и училищната униформа на пъпчивия млад китарист Ангъс Йънг. Но самият Бон е ветеран, старецът в групата, както сам се нарича, 33-годишен мъж, който вече е оставил два опита зад гърба си през шестдесетте. Когато бе обявен за починал, след пристигането си в болница „Кингс Колидж“, стана ясно, че натрупаната умора от двадесетте години, прекарани на пътя, най-накрая го е сломила.

Бон Скот е от хората, които живеят за мига. И когато мигът си отива, репутацията му става легендарна – той наистина е една от последните истински луди глави в рока. Графитите „БОН Е ЖИВИ!“ и до днес могат да бъдат видени по различни стени в целия свят.

Мъртъвците сред рок звездите обикновено биват обожествявани и само заради мъченичеството си, независимо колко безразсъдни са били. Но Бон Скот е герой на работническата класа и в смъртта си се превърща в икона.

AC/DC продължават след смъртта на Бон – каквото той определено би очаквал от тях – но въпреки че следващият състав на групата, с вокалиста Браян Джонсън, се радва на огромен успех, е невъзможно да се отърсим от усещането, че нещата не са същите като някога. Братята Йънг, Малкълм и Ангъс, които сформират AC/DC и все още са лидерите на групата, признаха, че именно Бон е дал насока на групата, и днес групата е заглъхващо ехо на цинизма, хумора и искреността, които той ѝ придавал.

Старите албуми на AC/DC не спират да бъдат преиздавани и все още се продават. През 2003, когато групата влиза в Залата на славата на рокендрола в САЩ, тоталните световни продажби на албуми